

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Lluís Juanós, monjo de Montserrat
30 de juny de 2019
1R 19, 16b.19-21 / Ga 5, 1.13-18 / Lc 9, 51-62

Jesús emprèn amb decisió el seu camí cap a Jerusalem. Sap el perill que corre a la capital, però res l'atura. La seva vida només té un objectiu: anunciar el regne de Déu. Qui vulgui seguir-lo caldrà que ho faci assumint totes les conseqüències. I com si fos inevitable, el camí comença malament: Fa avançar alguns deixebles per buscar allotjament entre els samaritans i res. No el volen rebre. No li ve de nou. El mateix li ha passat al seu poble de Natzaret.

Els deixebles, indignats, proposen a Jesús que baixi foc del cel i els consumeixi! Deu ser una constant humana. Quan no ens en sortim, volem arreglar les coses "fent baixar foc del cel", és a dir, acabar amb els altres, eliminar els qui ens incomoden...

Malgrat els esforços de Jesús per inculcar uns principis i ensenyar-los a viure com ell, fent la vida de les persones més humana, digna i feliç, els deixebles no acaben d'entendre l'Esperit que anima la seva manera d'actuar, i els renya. Ens adverteix que així no anem bé, que seguir-lo és començar a tenir clar que el pla de Déu és un altre; que no té res a veure amb maquirar estratègies per assolir les pròpies ambicions, sinó madurar en la llibertat; deixar de banda certes maneres d'afrontar la vida per a ser constructors d'un món més just, més fratern y més lliure.

Tot i així, Jesús sap que no és fàcil acompanyar-lo en la seva vida de profeta itinerant. No pot oferir als seus seguidors la seguretat i el prestigi que poden prometre els lletrats de la llei als seus deixebles. No enganya a ningú. Els qui vulguin seguir-lo hauran d'aprendre a viure com ell.

I tot fent camí, se li acosta un desconegut. Se'l veu entusiasmat: "Et seguiré on vagis", li diu. Abans que res, Jesús li fa veure que no esperi d'ell seguretat, avantatges ni benestar. Ell mateix "no té on reposar el cap". No té casa, menja el que li ofereixen, dorm on pot.

No ens enganyem. El gran obstacle que ens impedeix avui a molts cristians seguir de debò Jesús és el benestar en què vivim instal·lats. Ens fa por prendre'l seriosament perquè sabem que ens exigiria viure de manera més generosa i solidària. Som esclaus del nostre petit benestar i potser no estem disposats a arriscar-nos innecessàriament, posant en perill el nostre estil convencional de vida.

Un altre demana a Jesús que li deixi anar a enterrar el seu pare abans de seguir-lo. Jesús li respon amb un joc de paraules provocatiu i enigmàtic: "Deixa que els morts enterrin els seus morts, tu vés a anunciar el Regne de Déu".

No. Tot i sentir-se engrescats a seguir Jesús, no va ser fàcil pels deixebles acceptar el seu jou suau i la seva càrrega lleugera. Segurament que pels camins de Galilea van aprendre que seguir-lo, més enllà d'assumir les pròpies contradiccions i afrontar situacions imprevisibles, significava no perdre de vista Jesús; no quedar-se aturats lluny d'ell; caminar, seguir els seus passos, i confiar-hi, sobretot confiar-hi, tot i no saber moltes vegades com acabaria aquella aventura, però seguir-lo i endavant, malgrat tot.

«Seguir» Jesús, per a nosaltres, no deixa de ser també un paradigma, un model existencial que ens exigeix una dinàmica creativa que no mati la imaginació evangèlica ni ens faci veure tota novetat com a perillosa, quan el perill seria més aviat quedar-nos instal·lats en la rutina o en un immobilisme personal, comunitari o eclesial que paralitzi i ens ofegui la passió i la il·lusió per seguir-lo.

L'instint per sobreviure enmig de la nostra societat secularitzada ens pot dur avui als cristians a lamentar-nos, evadir-nos o endurir-nos i buscar seguretats per recuperar un pes, una força i un suport social que ja no és el que era fa unes dècades i llavors ens passa el que diu Jesús: no sabem «on reposar el cap» i qui sap, potser sigui aquesta una oportunitat per aprendre a seguir-lo de manera més despullada i vulnerable, però també d'una manera més autèntica, real i lliure. Lliure per alliberar-nos d'estructures, normes, costums i obligacions caduques o excuses i justificacions que possiblement avui no ens ajuden gaire a generar vida evangèlica ni a deixar de ser percebuts pels nostres contemporanis com a «morts que enterren els seus morts».

Recentment, el Papa Francesc advertia: “Ens fa por que Déu ens porti per camins nous, traient-nos dels nostres horitzons, sovint limitats, tancats i egoistes, per obrir-nos als seus.” És el moment de situar-nos en la veritable perspectiva que Jesús dona a entendre als qui el volen seguir.

El passat no ha de ser mai una excusa per aturar-se o per anar enrere perquè “Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu”. La vida va sempre endavant, i si mirem enrere ha de ser només per ajudar a avançar aquells que per cansament, desànim o dificultat, els costa fer camí davant la incertesa del futur i els costa viure en l'esperança quan sembla que no queden raons per esperar.

Que el Senyor, que fa camí amb nosaltres i que també ens crida avui a seguir-lo pels camins del nostre món, sigui el nostre ajut i la nostra força!